

Elixirul Operei Brașov

(Costin Popa – 1 decembrie 2021)

S-a încheiat Festivalul de operă, operetă și balet, al XVIII-lea, pe care scena lirică brașoveană îl organizează tradițional. Luna noiembrie a programat o Gală de deschidere, baletul „Prinț și cerșetor”, concertul de evergreen-uri maghiare „Noi, suflete de muzicieni” și la final, în seri consecutive cu distribuții diferite, bune de vizionat „la pachet”, două spectacole cu o nouă producție a operei „Elixirul dragostei” de Donizetti.

Pentru montare a fost invitată tânăra Claudia Machedon care, după absolvirea în 2016 a UNATC „I.L.Caragiale” din București, n-a stat. A făcut asistență de regie de teatru și îndeosebi de operă la București, a lucrat cu regizori de valori diferite, români și străini, prin consecință a asimilat ideatici variate. Debutul cu „Elixirul dragostei”, în care a semnat nu numai regia, dar și *lighting design*-ul, i-a demonstrat apropierea de concepțiile clasice, cel puțin în acest stadiu de dezvoltare artistică, către înfățișarea tradițională a narațiunii și redarea succulentă a elementului comic, abundent în titlul donizettian. A rezultat un spectacol plăcut, vivace, cu minuțiozitate de tratare a atitudinilor și relaționare corectă între personajele a căror mișcare scenică a fost foarte amănunțit lucrată, teatral, așa spune și animat pusă în pagină de interpreți. Nu au existat invenții șocante, totul a curs fluid și simpatic, într-o atmosferă potrivită. Claudia Machedon „și-a făcut mâna” cu acest spectacol și viitorul îi stă în față cu abordări și de adâncimi mai sporite. Au însoțit-o scenografa Rodica Garștea, coregraful Alexandru Fotescu și autoarea mișcării scenice, Ramona Mezei.

La pasiv, așa nota o oarecare simetrie generală a decorurilor, pastșa fără mare rost simbolic a celebrului basorelief roman „La Bocca della Verità”, o scăriță către casa Adinei pentru o permanentă navetă „sus – jos”, o „eclipsă” naivă în timpul duetului Adina – Nemorino (actul I), un balet neclar într-o penumbră greu de explicat pe Preludiul operei.

Două distribuții...

...a reușit să alcătuiască Opera Brașov, fapt meritoriu. Delicioasa și scânteietoarea soprană Silvia Micu a fost Adina premierei, o voce lirico-lejeră cu dezvoltări de șarm pe întreg ambitusul, în seara următoare rolul revenind unei invitate, Emilia Giol, cu glas strălucitor de coloratură lirică, ale cărei sunete înalte se simt întrucâtva „strânse” și pe alocuri apropiate de stridență. Dată fiind tinerețea sopranei invitate, totul apare perfectibil, confirmând perspectivele.

Este clar că pentru personajul Belcore, regizoarea și șeful de orchestră Traian Ichim au căzut de acord asupra unei aluri scenico-vocale de autoritate și consistență, așa încât viziunea a convenit celor doi baritoni Valentin Marele și Adrian Mărcan, posesori de glasuri solide și impetuoase. Dacă primul a afișat sunete înalte mai puțin concentrate, cel de-al doilea nu s-a sfiit să emită și o acută puternică nescrisă de compozitor la finele cavatinei „Come Paride vezzoso”, dar probă a unei admirabile omogenități vocale.

Pentru Nemorino, dacă rămânem în teritoriul omogenității, remarc timbrul cald și catifelat al tenorului Mihai Irimia (solist în cea de-a doua seară), cu care a desenat fraze frumoase și poetice

(„Adina credimi...”) și care va construi, desigur, cu mai multă grijă celebra arie „Una furtiva lagrima”. Interpretul premierei, Liviu Iftene, a cântat expresiv, sincer și implorator, cu sunete înmuiate în duetul („Venti scudi” cu Belcore), dar cu unele sonorizări opace și nazale.

O plăcută surpriză a fost baritonul Lorand Cristian, un Dulcamara muzical, cu discurs melodic fluid, poate nu atât de impregnat de intenții, dar pliat liniei vocale donizettiene. În seara a doua, rolul a revenit bas-baritonului Marian Rește, mai puțin sonor, fără mare proiecție și pregnanță de sunet.

Micul rol Giannetta a fost distribuit luxos mezzosopranei Asineta Răducan, de neuitat Leonore în „Fidelio”, acum cinci ani la Opera Națională București. Am recunoscut coloristica bogată de glas și accentuările potrivite. I-a urmat, la următorul spectacol, mezzosoprana Sonia Hazarian.

Bagheta lui Traian Ichim cunoaște amănunțit partitura maestrului de la Bergamo, tempii au fost corecți, vioi și antrenanți, pigmentați cu momente de binevenit lirism. Poate că numărul repetițiilor, bază a pregătirii unei premiere, nu a fost suficient și cred că reprezintă explicația pentru repetate neglijențe în Preludiul orchestral sau desincronizări ale corului în finalul primului act, ca și al Barcarolei. Până și pasul de paradă al soldaților lui Belcore la intrare nu era în ritmul muzicii. În schimb, momentul cel mai bun a fost captivantul și cuceritorul cor al fetelor „Sarria possible?” din actul secund (dirijor Dragoș-Mihai Cohal), cu Giannetta protagonistă. Bine primit.

Într-o formație de public restricționată sanitar ca număr, spectacolele au plăcut și au fost îndelung aplaudate. Cu plusurile și minusurile lor, în așteptarea restudierilor și a premierelor viitoare ale Operei Brașov, noua producție poate fi apreciată ca un... *elisir mirabile*.